

Volim te, grade

Ovaj sastav neću početi kao svi drugi. Neću reći da je moj grad najbolji, da nadmašuje sve ostale. Priznat ću i da nije najčišći te da njegovo more nije uvijek lijepo za vidjeti. Samo ću reći ovo: Zadar je moj rodni grad i volim ga. Kada otputujem u neki drugi grad strah me da se ne izgubim i ne snalazim se. Kada se vratim u svoj grad osjećam se dobrodošlo i sigurno. Priznajem da praznicima više vremena provodim u stanu nego vani, ali se mogu pohvaliti da se nikad neću izgubiti u Zadru jer ga poznajem kao dlan svoje ruke. Ne pamtim imena ulica i ne poznajem dobro kulturnu baštinu, ali te bez razmišljanja mogu povesti u sve najbolje slastičarnice te na licu mjesta opširno ispričovjedati kako mi izgleda ulica zimi, koliko su strme litice na zadarskoj plaži te poučiti da, ako se malo bolje zagledaš s mosta, u moru možeš opaziti lagano svjetlucanje dok sunce sja, a ispod toga ugledati jato riba: malih i velikih, sićušnih i golemih, brzih i sporih. Dobro poznajem prečice te na kraju znam s više puteva uvijek doći na isto mjesto. Bude korisno kad nekoga ili nešto hoću izbjeći ili što brže pronaći. Lice mojih roditelja kada jednostavno iskrsnem pred njima nezaboravno je. Kad su me tek upisali u školu bio sam sramežljiv i gledao bih u tlo dok bih hodao. O gradu sam znao samo to da je prekriven asfaltom. Da bi mi bilo lakše, Zadar sam podijelio na dva dijela: lijeva strana s mosta i desna strana na kojoj je poluotok. Kad smo učili strane svijeta ispalo je da sam zadnja neznalica. Za mene je sjever uvijek bio naprijed, a ispalo je da je riva južno. Kad nam je zadatak bio pokazati Zadar na karti, još sam ga vidio s mjesta, ali pred mapom su me svi ti kružići i crtice krajnje zbunili te sam na kraju završio u Bosni i Hercegovini. Naravno, poslije sam se ispravio. Krećem prema kući kad ugledam turiste kako fotografiraju. Opažam spomenike za koje nikad prije nisam ni znao da postoje. Sram me je. Netko tko dolazi s drugog kontinenta zna kulturnu baštinu bolje od mene, a ja živim u ovom gradu! Ljeti, kada dođem na plažu, uočim kako većina ljudi drijema ili se zatvorenih očiju sunča na prostrtim ručnicima. Ljutito otpuhnem sebi u bradu. Kako netko može biti toliko slijep pred tolikom ljepotom?! Primamljivom, svijetlom, bistrom moru, zelenim otocima koji se vide iz daljine. Onda se sjetim Japanca s fotoaparatom i zacrvenim se. Skočim u zagrljaj zadarskom plavetnilu. Bilo toplo, bilo hladno, more mi uvijek razistri glavu i osjećam kako me sve brige svijeta napuštaju. Pohlepno uzimam školjke s morskog dna. Ah, kupanje u Zadru mi je, zbog nekog ludog razloga, najljepše. Ustvari, kad malo bolje razmislim, u Zadru mi se sve sviđa. Ponavljam, nije savršen, ali je moj rodni grad.

Marin Štrajn, 5.b